

зорци бѣхъ затворени и глухи. Никаква свѣт-
 линка прѣзъ рѣзкитѣ, никакъвъ признакъ на
 животъ. Градецътъ бѣше мъртавъ — такива сж
 всичкитѣ провинциални градове, далеко прѣди по-
 лунощъ. Доста време той се скита на посоката,
 като мисляше да излѣзе нѣкъждѣ на края. Извед-
 нжжъ той се сепна и спрѣ подъ една широка
 стрѣха на пѣтя. Окото му распозна нѣкакви тъмни
 фигури. Кралѣчътъ останж на мѣстото си и се
 облегнж предпазливо до вратнята, при която се
 случи. Едно изрѣмжавание, послѣдвано съ сър-
 дитъ лай, го направи да отскочи. Той разбуди
 дворското куче, заспало извѣтрѣ до вратнята. Дви-
 жението му и лаятъ го издадохж. Нощната стража
 мръдна, оржжията задрѣнкахж и едно „стой“ се
 извика по турски. Въ минути на неминуема опас-
 ность разсѣдѣхтъ коварно напуца човѣка и
 само единъ слѣпъ инстинктъ за самосъхранение
 замѣща всичкитѣ му други нравствени сили. То-
 гава той нѣма, така да се каже, глава; има само
 ржцѣ за съпротивление и крака — за бѣгание.
 На Кралѣчътъ стигаше да се повърне, и мракътъ
 завчасъ щѣше да тури непробивасма прѣграда
 между него и стражата. Но той фугна право къмъ
 неж, мина като вихъръ между самитѣ сеймени и
 отбѣгна напредъ. Стражата го спогна и ули-
 цата захтя отъ стѣпки и викове. Между дру-
 гитѣ крясъци, чуваше се и дѣргливия гласъ
 на пандуриня Българинъ: „стой, бре момче! ще
 хвърляме!“ Но Кралѣчътъ бѣгаше безъ да се
 обърне назадъ. Нѣколко пушки испрацѣхж по-
 дирѣ му, но го не закачихж, тъмнината го спаси.
 Види се, че бѣгътъ му не спорѣше, защото скоро
 усѣти, че нѣкой го улови за рѣкава. Той се
 напѣна напредъ, изсули се изъ дрѣхата си, и ѣж